

KURJER WILEŃSKI

Nowogródzki, Grodzieński, Suwalski, Poleski i Wołyński

KONIUNKTURA GEN. FRANCO

Wyjątkowa koniunktura gen. Franco, którą od chwili upadku Barcelony można obserwować w stolicach pośrednio lub bezpośrednio sprawami hiszpańskimi zainteresowanych mocarstw, jest aż nadto zrozumiała. W miarę zbliżania się ku końcowi już trzeci rok trwającej wojny domowej Hiszpania coraz bardziej przekształca się z „królika doświadczalnego” i „laboratorium wojennego” różnych imperializmów, w kartę, którą rywalizujące między sobą imperializmy pragną wygrać dla zabezpieczenia swych interesów politycznych na półwyspie Pirenejjskim. W związku z tym na „osiach” Rzym — Berlin i Paryż — Londyn jest widoczna bardzo duża nerwowość i podniecenie w obojbie, by nie było wyprzedzonym w zdobyciu karty hiszpańskiej przez przeciwnika.

Szczególnie duże zaniepokojenie panuje na osi Rzym — Berlin. Propozycje, które posyłały się pod adresem gen. Franco ze strony Francji i Anglii po zdobyciu Barcelony, okazały się do takiego stopnia ponętne, że zwycięski generał bez większego wahania może podziękować mocarstwom totalnym, za dotąd udzieloną pomoc w ludziach i sprzęcie wojennym i bez żadnych zastrzeżeń wejść w orbitę polityki francusko-angielskiej. Paryż i Londyn bowiem w istocie zaproponowali gen. Franco ni mniej ni więcej, jak udzielenie najwydatniejszej pomocy finansowej dla odbudowy zrujnowanej Hiszpanii, uznanie jego rządu i w ogóle wszelkiego poparcia, o ile on tylko nie wejdzie w żadne sojusze wojskowo-polityczne z mocarstwami osi i zachowa całkowitą suwerenność i niepodległość Hiszpanii, czyli innymi słowy, poprosi o opuszczenie terytorium hiszpańskiego legionistów włoskich i różnych speców niemieckich.

Co mogą tego rodzaju propozycjom przeciwstawić mocarstwa osi? One dały wszystko, co było w ich mocy, by zapewnić zwycięstwo gen. Franco. Pomagały mu rzecz prosta, w nadziei, że owoc zwycięstwa przypadną również im w udziale. Nie jest rzeczą wykluczoną, że dla pewności wymusiły na gen. Franco jakieś pisemne zobowiązanie. Ale coż to ma za znaczenie dzisiaj?

Otóż zbliża się upragniony dzień zwycięstwa. Hiszpania krwawo omyta, Hiszpania zgliszcz i ruin potrzebuje długiego pokoju i bardzo dużo złota, by móc stanąć na nogach. Mocarstwa osi nie mogą dać ani jednego, ani drugiego. Zapłata zaś, jakiej one żądają, od całkowicie wyczerpanej Hiszpanii, równa się ni mniej ni więcej, jeno przekreśleniu jej niepodległego bytu politycznego. Mianowicie: odegrzywanie roli narzędzia skierowanego przede wszystkim przeciwko Francji i Anglii.

Nic też dziwnego, że po propozycjach francusko-angielskich, które w Burgos były dość życzliwie przyjęte, oś Rzym — Berlin, poprosiła „wyjaśnienia” od gen. Franco. „Wyjaśnienia” te w formie listów odręcznych gen. Franco, otrzymał zarówno Mussolini, jak i Hitler. Ale coż mogą te listy „wyjaśnić”, skoro wszystko wy daje się być więcej niż jasne. O ile gen. Franco na prawdę zapragnie odbudować Hiszpanię i zachować w całej pełni jej suwerenność, siłą rzeczy będzie musiał zrezygnować z ewentualnych kombinacji politycznych z mocarstwami osi oraz przyjąć pomoc Francji i Anglii. Tym bardziej, że pomoc ta całkowicie zbiega się z żywymi i dobrze zrozumiałymi interesami narodu hiszpańskiego. alfa.

Polska powinna odegrać wielką rolę

w przywróceniu świata do równowagi

Ostatnie rozmowy Papieża Piusa XI na temat Polski

RZYM. (Pat.) Korespondentowi P. A. T. udało się zebrać z ostatnich paru miesięcy życia Papieża Piusa XI niektóre szczegóły, świadczące o głębokich uczuciach, jakie zmarły Papież żywił do końca życia dla Polski.

Ostatniej polskiej audiencji prywatnej udzielił dn. 28 stycznia br. ambasadorowi R. P. przy Kwirynale gen. Wieniawa-Długoszowskiemu i jego małżonce. Gen. Wieniawa-Długoszowski znany był Papieżowi jeszcze w Polsce jako szef domu wojskowego Naczelnika Państwa Józefa Pił-

sudskiego. W czasie dłuższej i serdecznej rozmowy Pius XI powiedział m. in.: „Trzy lata spędziłem w waszym kraju, przez trzy lata byłem Polakiem. Wspomnienia o Polsce noszę głęboko w pamięci i sercu. Tam zostałem konsekrowany na biskupa. Poznałem w Polsce bardzo dobrze w pierwszym rzędzie waszego Wielkiego Marszałka. Józef Piłsudski zabrał mnie kiedyś do Wilna. Dwa dni i dwie noce spędziłem na niezwykle interesujących rozmowach. Mógłbym panu o Nim opowiadać bez końca.

Był to człowiek wyjątkowej miary“.

W dalszej rozmowie, gdy gen. Wieniawa-Długoszowski wyraził prze konanie, że Polska odegra wielką rolę w rozpoczynającej się walce z materializmem, Papież odpowiedział, że i on w to wierzy oraz że „w tych ciężkich czasach Polska może, a nawet powinna, odegrać wielką rolę w przywróceniu świata do równowagi. Polska rolę tę powinna odegrać, ponieważ tak wiele zawdzięcza Opatrzności“.

Wzruszający charakter miała au-

diencja charge d'affaires przy Watykanie p. Janikowskiego z okazji składania ostatnich życzeń noworocznych Papieżowi. Po przyjęciu życzeń Pius XI poświęcił dłuższą chwilę rozmowy osobie Prezydenta R. P. I. Mościckiego. W toku dalszej rozmowy Ojciec święty wypytywał się troskliwie o stan zdrowia śmiertelnie wówczas już chorego kardynała Kakowskiego. Znaczną część rozmowy dotyczyła zagadnień religijnych, o których Papież Pius XI mówił z najwyższym uduchem wieniem i najgłębiej pojętym mistycyzmem. Dalej Papież życzył Polsce, aby zachowała spokój wewnętrzny, tak trudny do utrzymania w obecnych czasach oraz błogosławił wielkim, małym, a zwłaszcza małuczkiom. Papież udzielił błogosławieństwa Prezydentowi R. P., Polsce i charge d'affaires. Gdy w związku z tym Papież wspominał, że charge d'affaires tak dobrze reprezentuje swój kraj, widać było, że poza błogosławieństwami i poza zwrotem grzecznościowym kryła się myśl Papieża o całokształcie stosunków z Polską, tak ściśle związanych z osobą Piusa XI.

Jednym z ostatnich podpisów, a być może ostatni swój podpis, Pius XI złożył na akcie ratyfikacyjnym umowy z Polską o dobrach i budynkach ponicieckich, skonfiskowanych przez rząd carski.

Atak na Madryt i Walencję

Rada ministrów postanowiła stawiać opór

MADRYT. Artyleria gen. Franco gwałtownie ostrzeliwała Madryt. Pociski padały w całym mieście, a szeze gólnie w centrum. Ogień trwał od g. 10.30 do g. 11.15. Jeden z pocisków trafił w gnaeh ambasady francuskiej, powodując nieznaczne uszkodzenia.

Komunikat rządu republikańskiego donosi, iż samoloty gen. Franco bombardowały miejscowości: Alcoy, Manuel i parokrotnie Walencję. Podczas wczorajszego pięciokrotnego bombardowania Walencji padło 8 zabitych i 25 rannych. 45 domów leży w gru-

zach. Podczas bombardowania m. Manuel (50 km na południe od Walencji) padło 4 zabitych.

WALENCJA. Opublikowano tu komunikat oficjalny, głoszący, że podczas wczorajszych z górą czterogodzinnych obrad Rady Ministrów — premier i minister obrony zdali sprawę z rozmów z przedstawicielami wszystkich władz cywilnych i wojskowych, a zwłaszcza z gen. Miaja. Wedle komunikatu, zdecydować miano dalsze stawianie oporu wojskom gen. Franco.

SALAMANKA. Komunikat oficjalny wojsk gen. Franco donosi, iż wojska gen. Franco zajęły wczoraj po południu bez oporu ze strony przeciwnika obszar Iliwa, położony w najbliższej okolicy m. Puigcerda. W ręce wojsk gen. Franco wpadło wiele materiału wojennego, m. in. kilkanaście wagonów załadowanych amunicją. Samoloty gen. Franco bombardowały obiekty wojskowe w Alcarcejos, Belaicezar, Chillon i w Walencji.

Anglia i Francja uznają Franco i udzielą mu pomocy gospodarczej

LONDYN. (Pat.) Na temat sytuacji hiszpańskiej korespondent dyplomatyczny dziennika „Observer” zamieszcza następujące uwagi:

Gdy gen. Franco opamiętuje całą Hiszpanię, a władza republikańska formalnie przestanie istnieć, czy to na skutek ostat. porażki, poddania się, lub przyjęcia warunków kapitulacji, wówczas rządy francuski i brytyjski miałyby bez zwłoki uznać de facto nowy rząd gen. Franco. Równocześnie natychmiast podejmą one kroki do uznania tego rządu de jure. Uznanie de jure nie będzie jednakże uwarunkowane zupełnym wycofaniem z Hiszpanii włoskich, niemieckich lub innych wojsk obcych.

M. in. gen. Franco będzie musiał zdecydować o dalszych losach Banku hiszpańskiego. Rezerwa złota tego Banku wywieziona została częściowo do Londynu. Główną część zaś uszczono w Paryżu. Wywóz ten, zarządzony przez rząd republikański, nastąpił — jak twierdzą — wbrew postanowieniom konstytucji. Inną sprawą tego rodzaju będzie zabezpieczenie brytyjskiej i innej własności oraz inwestycji w Hiszpanii.

Na ten temat korespondent dyplomatyczny „Sunday Timesa” pisze: Wszystko wskazuje obecnie, że nastąpi szybkie i bezwarunkowe uznanie gen. Franco przez rząd brytyjski. Narady, jakie odbyły się w Paryżu między ambasadorami brytyjskim a min. Bonnetem, wykazały zupełną zgodność poglądów, co do konieczności podjęcia przez oba rządy możliwie jak najprędzej wspólnych kroków w tym względzie. Gabinet francuski ma powziąć decyzję we wtorek, brytyjski zaś w środę. Formalna ceremonia, podczas której przedstawiciele francuski i brytyjski w Burgos wręczą swoje listy uwierzytelniające, jako ambasadorowie, nastąpić może przeto już w czwartek bież. tygodnia.

Zarówno W. Brytania, jak i Francja życzą sobie stosunków z neutralną i przyjaźnie usposobioną Hiszpanią. Czynniki decydującymi w ułożeniu się stosunków okazać się mogą: 1) dobra wola narodu hiszpańskiego wobec W. Brytanii ze względów na rolę, jaką odegrała, usiłując zlagodzić okropność wojny; 2) zdolność W. Brytanii do udzielenia większej

aniżeli jakikolwiek inny kraju, pomocy gospodarczej w odbudowie Hiszpanii, gdy gospodarka kraju, zorganizowana na potrzeby wojny ultiemnie przekształceniu na cele produkcji pokojowej i nadal będzie istniała konieczność utrzymania kosztownych sił zbrojnych.

Ks. Prymas H'ond o Papieżu Piusie XI

POZNAŃ. Na żałobnej akademii radiowej ku czci Papieża Piusa XI w dniu 11 lutego 1939 r. J. Em. ks. kardynał Prymas August H'ond powiedział m. in.:

„Papież na prawdę umarł“. Złamał pierścień rybacki i pieczęć dwuchselnego sześćdziesiątego następcy świętego Piotra. Ze szczytów posłannictw i dostojęństw wraca Pius XI w pisane dzieje Kościoła i w pamięć ludów z aureolą wielkości i poręczonym pawem do wdzięczności pokoleń.

Łodzią Piotrową sterował lat 17. Byłoby lekkomyślnością chcieć w kwadransowym żalobnym wspomnieniu zobrazować choćby zasadnicze momenty, stanowiące treść tych pamiętnych rządów i określić zasięg ich wpływów. Wspomnę krótko, że Pius XI był opatrnościowym Papieżem w stosunku do wewnętrznego życia Kościoła i był Papieżem nieustraszoną w oddziaływaniu na swą epokę.

W wewnętrznych rządach był ojcowski ale stanowczy, nieustępliwy, nieprawdopodobnie pracowity i wymagający wyjątkowej, poważnej pracy. Mając wstręt do płytkości i przeżytków, nie znośił na urzędach kościelnych bezwładu i wygod, walczył z

zastoje i połowicznością, błogosławił ruchliwości, inicjatywom. Wydał oś działalność hierarchii i duchowieństwa podniósł wybitnie, gruntując ją na pogłębionym duchu kapłańskim, na szerszej wiedzy kościelnej, na zasadach ofiarniejszego apostołstwa.

„Polsce przypisywał dziejącą misję, w którą mocno wierzył. Pamiętam jak z naciskiem mówił o naszej misji kulturalnej, o naturalnych kierunkach i drogach jej rozwoju. Pamiętam, jak się lękał o ducha narodu, gdy napór laicyzmu był aż zbyt widoczny. Pamiętam, jak był zaniepokojony, gdy raz prasa zagraniczna podała błędą wiadomość o mającym się odbyć w Warszawie kongresie bezbożników. Pamiętam, jak nalegał, by wyleczyć życie religijne z powierzonej chowności a rodzinne z plag rozwoju. Pamiętam, jak wołał: „Jesteście rycerzami wiary. W tej roli będziecie najlepszymi rycerzami Polski“. Był szczęśliwy, gdy mógł się Polsce przysłużyć na prawdę. Koehał nas głęboko. Pragnął Polski katolickiej, szczęśliwej, potężnej. Zdumiewające w tym względzie wiadomości podają kiedyś opieczetowane dzisiaj źródła. Opatrzność zapisała Go w nasze dzieje, byśmy Jego wskazaniemi prostopawali drogi naszego bytu.

Kandydaci na Papieża

RZYM. (PAT). Omawiając perspektywy konkławe prasa włoska wymienia, jako kandydatów na przyszłego Papieża arcybiskupa Florencji 67-letniego kardynała Bella Costa oraz 62-letniego kardynała Massini z kurii rzymskiej a także arcybiskupa Palermo — kardynała Lavelrano. Wymieniane są również nazwiska kardynałów b. nuncjusów: Tedestini, Mar-maggi i Magliogni, mimo iż „Gazeta del Popolo” dość wyraźnie wypowiada się przeciwko ewentualnym kandydatom kardynałów cudzoziemców, dyplomatów

i zakonników, zaś „Stampa” — przeciwko kandydatom kardynała Pacelli.

Jeżeli chodzi o termin rozpoczęcia konkławe, to początek nastąpi nie wcześniej niż 26 bm., a nie później niż 1 marca. Prawdopodobnie szałek transatlantyki „Neptunia”, na którego pokładzie płynął arcybiskup Buenos Aires ks. kardynał Capello i arcybiskup Rio de Janeiro ks. kardynał Leme, przybędzie do Neapolu 1 marca, skąd obaj kardynałowie południowo-amerykańscy odjadą natychmiast do Rzymu

